

Parshat Korach The Royal Nation

Simon Wolf

There is a dispute amongst the commentators as to when the rebellion of Korach is set chronologically. The Ibn Ezra suggests that it took place prior to the sin of the Meraglim,¹ whereas the Ramban, based on his position that the Torah is always in chronological order (מוקדם),² believes that it took place after God issued the decree that Bnei Yisrael would wander in the desert for forty years.³ When the episode is set will obviously influence one's view as to the details of what precipitated the rebellion. No matter which position one subscribes to, one would have to explain why the Parsha of Tzitzit sits at the nexus of Parshat Shlach and Korach. Last week, we explained its connection to Parshat Shlach, but what is its relevance to Parshat Korach? In addition, one needs to explain the usage of the verb, "וַיִּקַּח קֹרַח" (VaYikach Korach), and Korach took⁴ that opens this week's Parsha – What did he take? Addressing this combination of issues, the Midrash Tanchuma, made famous by Rashi,⁵ suggests the juxtaposition is describing the essence of Korach's claim against the leadership of Moshe and Aharon.⁶ Korach parades the leaders of the nation in front of Moshe draped in four-cornered capes of Techelet and asks Moshe if such an article of clothing requires Tzitzit. Moshe responds in the affirmative. Mockingly, Korach responds, if attire that is made from materials other than Techelet can fulfill the requirement of Tzitzit with a mere four strings of Techelet then why would clothing that is completely fabricated of Techelet require any strings of Tzitzit upon it. Is that not completely superfluous? Whatever four strings of Techelet can achieve, certainly an entire article of clothing consisting of "endless" strings can accomplish! He then further challenges Moshe with regards to the Mitzva of Mezuzah by querying, a house that is full of Sifrei Torah, does it require a Mezuzah? Moshe, once again, says it does. Korach

cynically points out that if a parchment with two Parshiyot can discharge the Mitzva of Mezuzah then certainly a Sefer Torah, replete with Parshiyot, including the two found in a Mezuzah, can fulfill the requirement of Mezuzah. Korach seeks to challenge Moshe's legitimacy by undermining the integrity of the laws he is conveying in the name of God to the people. If Korach can demonstrate the fallacy of the laws Moshe has purported to have received from God, then he can also arouse suspicions as to his divinely guided appointments. Korach's ploy is successful and he gathers a following of the disenfranchised and piques the interest of the remainder of the nation in his questioning of the validity of the leadership of Moshe and Aharon.⁷

While the Midrash is fascinating and helps to explain the collocation of these Parshiyot, it seems to ignore the main claim put forth by Korach which is, "...it is too much for you (Moshe and Aharon)! For the entire congregation are holy (כִּי כָל הָעֵדָה כֻּלָּם קְדוֹשִׁים), all of them, and God is in their midst (וּבְתוֹכָם יְקוֹן). Why then do you raise yourselves above God's assembly (וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ)??"⁸ Another Midrash Tanchuma seems to capture this when it inserts into the verse as an explanation of their claim that everyone is holy since "we all heard at Sinai, I am God, your Lord... (כֹּלֹם שָׁמְעוּ בְּסִינַי אֲנִי ה') and therefore what differentiates you, Moshe and Aharon, from the remainder of Bnei Yisrael. They are accusing Moshe and Aharon of being self-appointed leaders without a mandate and consequently they have no right to dictate to or lord over the rest of the people who are just as qualified to govern, commune with God and perform the service in the Mishkan. It is reminiscent of the story, in the beginning of Sefer Shmot, of the two quarrelsome Ivrim who shun Moshe's interference in their spat with the following castigation, "who appointed you as a ruler or judge over us (מִי שָׂמָךְ לְאִישׁ שָׂר וְשֹׁפֵט עָלֵינוּ), are you going to kill me (הֲלֹא רֹגְלִי) the way you

¹ ויקח קרח זה הדבר היה במדבר סיני כאשר נתחלפו הבכורים ונבדלו הלוים, כי חשבו ישראל שמשה אדונינו עשה מדעתו לתת גדולה לאחיו, גם לבני קהת שהם קרובים אליו, ולכל בני לוי שהם ממשפחתו. והלוים קשרו עליו, בעבור היותם נתונים לאהרן ולבניו. וקשר דתן ואבירם, בעבר שהסיר הבכורה מראובן אביהם ונתנה ליוסף, אולי חשדוהו בעבור יהושע משרתו. גם קרח בכור היה... (אבן עזרא במדבר טז, א) עיין רמב"ן נשא ז, א ובהעלתך ט, א וקרח טז, א (שמובא בהערה 3)
² וזה מדעתו של רבי אברהם שהוא אומר במקומות רבים אין מוקדם ומאוחר בתורה לרצונו. וכבר כתבתי (ט א) כי על דעתי כל התורה כסדר זולתי במקום אשר יפרש הכותב ההקדמה והאחור, וגם שם לצורך ענין ולטעם נכון, אבל היה הדבר הזה במדבר פארן בקדש ברנע אחר מעשה המרגלים... (רמב"ן במדבר טז, א)
³ ויקח קרח בן יצחק בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני ראובן בן פלג בן ראובן: (במדבר טז, א)
⁴ ויקח קרח בן יצחק בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני ראובן בן פלג בן ראובן: (במדבר טז, א)
⁵ ומה עשה, עמד וכנס מאתים חמישים ראשי סנהדראות, רובן משבט ראובן שכיניו, והם אליצור בן שדיאור וחביריו וכיוצא בו, שנאמר נשיאי עדה קריאי מועד, ולהלן הוא אומר (במדבר א, טז) אלה קרואי העדה, והלבישן טליתות שכולן תכלת. באו ועמדו לפני משה. אמרו לו טלית שכולה של תכלת חייבת בציצית או פטורה. אמר להם חייבת.

התחילו לשחק עליו, אפשר טלית של מין אחר חוט אחד של תכלת פטורה, זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה: (רש"י במדבר טז, א)
⁶ ויקח קרח מה כתיב למעלה מן הענין דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצית (במדבר טו) קפץ קרח ואמר למשה אתה אומר ונתנו על ציצית וגו' טלית שכולה תכלת מה היא שיהא פטורה מן ציצית, א"ל משה חייבת בציצית, א"ל קרח טלית שכולה תכלת אינה פטורת עצמה וארבעה חוטין פוטר אותה, בית מלא ספרים מהו שתהא פטורה מן המזוזה, א"ל חייבת במזוזה, א"ל כל התורה כולה רע"ה פרשיות שיש בה כולן אין פוטרות את הבית ושתי פרשיות שבמזוזה פוטרות את הבית, א"ל דברים אלו לא נצטוו עליהם ומלבד אתה בודאם הה"ד ויקח קרח (מדרש תנחומא – ורשא – פרשת קרח סימן ב)
⁷ ויקהל עליהם קרח אתי כלי העדה אל פתח אהל מועד ויצא כבוד יקוק אל כלי העדה: (במדבר טז, ט)
⁸ ויקהל על משה ועל אהרן ויאמרו אליהם רב לכם כי כל העדה כלם קדושים ובתוכם יקוק ומדוע תתנשאו על קהל יקוק: (במדבר טז, א)
⁹ ויקהל עליהם קרח (במדבר טז, ט). אמר להם, כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' (שם טז, א), וכולם שמעו בסיני אנכי ה' אלקיך, ומדוע תתנשאו (שם) (מדרש תנחומא (בובר) פרשת קרח סימן ט)

killed the Egyptian?...¹⁰ A similar sentiment is expressed in this week's Parsha when Datan and Aviram reject Moshe's overtures with the following: "Is it not enough that you brought us from a land flowing with milk and honey to cause us to die in the wilderness (להמיתנו במדבר), that you would seek to lord over us and dominate us (כי-תשתר עלינו גם-השתר)?"¹¹ This parallel is likely what precipitates Chazal's identifying of those two squabbling Ivrim as Datan and Aviram.¹² If this is the crux of the dissenters' claim against Moshe, then what does the Parsha of Tzitzit and the Midrash that explains its placement here have to do with their grievance?

In the Parsha of Tzitzit, the Torah takes for granted that one is familiar with the meaning of Tzitzit because it uses the term repetitively without offering any definition or explanation for the word. "...They shall make for themselves Tzitzit on the corners of their garments...and they shall put on the Tzitzit of the corners a Techelet wrapping string. And they will be for you Tzitzit and you will see them and remember all the Mitzvot of God and perform them..."¹³ This is one of the phenomenon that evidences the fact that there must have been an oral tradition (תורה שבעל פה) that accompanied the written Torah, otherwise, how would one ever know precisely how Tzitzit should look? From a broader perspective, one could try to identify the usage of the word in other contexts in Tanach and from that intuit generally what the Tzitzit should look like. Though, it is somewhat of a "chicken and egg" situation (which came first) since the truth is that once one has a construct for how the Tzitzit should look, it is much easier to superimpose the different possible definitions on that object. Therefore, there is obviously a mutualism between the definition of the word Tzitzit and the structure of the Tzitzit worn today which coalesces in the oral tradition.

Keeping that in mind, the Rishonim largely point to three possibilities as to the definition and etymology of the word Tzitzit. One source is found later in Parshat Korach, when Moshe places all the leaders' staves in the Ohel Moed. On the next day when Moshe enters the Ohel Moed, he finds, "the staff of Aharon of the house of Levi had sprouted: it had brought forth a blossom, produced a bud (ויצץ ציץ) and bore ripened almonds."¹⁴ Based on this understanding, Tzitzit is describing something that bursts forth, which could either be describing the strings that "bud" from the corners or the loose strings that sprout from the wrapped and knotted part of the strings. The Raahbam and the Ibn Ezra both cite two other possible sources. The first is found in Sefer Yechezkel where in a vision that brings Yechezkel to Yerushalayim to witness the indiscretions of Bnei Yisrael that will lead to the destruction of the Temple and their exile, it says, "He stretched out the form of a hand, and took me by the locks of my head... (ויקחני בציצת) (ראשי)." ¹⁵ This is the word with the closest resemblance grammatically to the Tzitzit found in Parshat Shlach and means either "tufts of hair" or "corner." Both the Rashbam and Ibn Ezra see this as referring to the unwoven loose strings that hang at the end of the Tzitzit on the corners of the garment similar to the strands of hair at the edge of the head.¹⁶ They also both note the verse in Shir HaShirim where the woman describing her beloved says about him that "...he stands behind our wall, gazing through the window, peering through the lattice (מציץ מן החרכים)." ¹⁷ In this definition, Tzitzit means "peering" or "to see," and it connects to the purpose of the Tzitzit which is to see them and remember all the Mitzvot.¹⁸ The truth is that the definitions may not necessarily be mutually exclusive in that the primary purpose of Tzitzit might be to be seen and something that is found on the edge or corner is noticeable because it protrudes similar to the way in which hair that extends from the edges of the head catches one's attention.¹⁹ Or, even more fundamentally, the

¹⁰ ויצא ביום השני והנה שני-אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעה: ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר כאשר הרגת את-המצרי ויגרא משה ויאמר אכן נודע הדבר: (שמות ב, יג-יד)

¹¹ המעלעץ כי העליתנו מארץ צבת חבל ודבש להמיתנו במדבר כי-תשתר עלינו גם-השתר: (במדבר טז, ג)

¹² אמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי: כל מקום שנאמר נצים ונצבים - אינן אלא דתן ואבירם! (נדרים סד): ׀ שנו רבותינו ארבעה נקראו רשעים אלו הן הפושט ידו לחבירו ולהכותו אע"פ שלא הכהו נקרא רשע שנאמר (שמות ב) ויאמר לרשע למה תכה רעך הכית לא נאמר אלא תכה, והלוה ואינו משלם שנאמר (תהלים לד) לוח רשע ולא ישלם, ומי שיש בו עזות פנים ואינו מתבייש לפני מי שגדול ממנו שנאמר (משלי כא) העז איש רשע בפניו, ומי שהוא בעל מחלוקת שנאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים, ושניהם היו בדתן ואבירם עזות פנים ומחלוקת (מדרש תנחומא - ורשא - פרשת קרח סימן ח)

¹³ דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם לדרתם ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת: והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יקוץ ועשיתם אתם ולא תתרו אחר לבבכם ואחר עיניכם אשר אתם זנים אחריהם: (במדבר טו, לח-לט)

¹⁴ והי ממחרת ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמל שקדים: (במדבר יז, כג)

¹⁵ וישלח תבנית יד ויקחני בציצת ראשי ותשא אתי רוח בין הארץ ובין השמים ותבא אתי וישלחני במראות אלקים אל פתח שער הפנימית הפונה צפונה אשר שם מושב סמל הקנהה המקנה: (יחזקאל ח, ג)

¹⁶ ציצת - כמו בציצת ראשי. קבוצת פתילים תלויים כשער הראשי: (רשב"ם במדבר טו, לח) ׀ ועשו להם ציצת - יתכן על שני פירושים: האחד שיעשו ציצת, כמו בציצת ראשי (יחזקאל ח, ג), והם החוטים היוצאים שאינם ארוגים. (אבן עזרא במדבר טו, לח)

¹⁷ דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו משיגין מן החלולות מציץ מן החרכים: (שיר השירים ב, ט)

¹⁸ והיה לכם לציצת - [פתיל] הציצת הזה יהיה לכם לראייה שתראו אותו. כמו מציץ מן החרכים. וכן מצאתי בסיפרי. [וגם] פתיל תכלת פירושו רבותינו לפי שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד: (רשב"ם במדבר טו, לח) ׀ ועשו להם ציצת - יתכן על שני פירושים: האחד שיעשו ציצת, כמו בציצת ראשי (יחז' ח, ג). והם החוטים היוצאים שאינם ארוגים... והפ' השני: כאשר העתיקו חז"ל. ובעבור שיש עדים נאמנים על הפירוש השני בטל הראשון. והם העתיקו, כי זאת המצוה עם בגד שיש לו ארבע כנפים. והציצת הם הגדלים, ועוד אפרשנו... (אבן עזרא במדבר טו, לח-לט)

¹⁹ ציצת נגזר מ"צוץ" (הקורב ל"זוז", "שש", "סוס"): תנועה הפורצת מבפנים כלפי חוץ. כפועל מציין "צוץ" את יציאת חלקי הצמח מהגזע ומהענפים: להנץ. להוציא פרח; וכש-עצם מורה "צוץ" על נצר, פרח. בגוף בעלי החיים, "צוץ" הוא כנף "ציצת" הוא קווצת שער. מכאן ה"צוץ", התכשיט הבולט על מצח הכהן הגדול. בדומה לכך, "זיז"

way one wears their hair is significantly influential in determining how they appear or the image they are trying to portray.

What is so surprising is that no one mentions as a possible parallel another article of clothing which would seemingly be the most analogous to Tzitzit. It is possible that is because it provides no more insight into the etymology of the word, but nevertheless it could still enlighten one about the corresponding Mitzva of Tzitzit. If one looks at the description of the Kohen Gadol's garments, they would note that one of the eight vestments donned by the High Priest is known as the Tzitz (צִיץ). The Torah describes it both in Parshat Titzaveh and in Parshat Pekudei where it says, "You shall make a Tzitz (צִיץ) of pure gold and engrave on it... 'Sanctified to God (קֹדֶשׁ לַיהוָה)'. You shall place it on a cord of Techelet (שֵׁמֶט אֶתוֹ עַל) (פְּתִיל תְּכֵלֶת) ... It shall be on Aharon's forehead at all times, to bring them favor before God (וְהָיָה עָלָי) (מִצְחוֹ תָּמִיד לְרִצּוֹן לַיהוָה לְפָנָי יִקְוֶה)." ²⁰ With regards to the meaning of the word Tzitz (צִיץ), both the Rashbam and Ibn Ezra quote the same sources from Yechezkel and Shir HaShirim that they noted by Tzitzit. The Tzitz is placed on the forehead of the Kohen Gadol where it is visible or on the edge of his head in the location where the hair is noticeable. ²¹

Most striking is the commonality between the Tzitz and the Tzitzit. Aside from their seeming derivation from the same root, they both also contain a cord of Techelet (פְּתִיל תְּכֵלֶת). ²² In addition, the purpose of the Tzitzit is to be seen in order remember (וְרָאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם) (לְמַעַן תִּזְכְּרוּ) the Mitzvot of God so that you will be sanctified to your God (וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים לְאֱלֹהֵיכֶם). As the Ibn Ezra notes, if you remember, then you will be sanctified. ²³ The Tzitz seems to have a very similar purpose. Firstly, the requirement for it to be continuously on the head of the Kohen Gadol is interpreted by the Gemara in Yoma to demand that the Kohen Gadol always be conscious of the

Tzitzit (שְׂלֵא יִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִמֶּנּוּ), similar to the constant reminder of the Tzitzit. ²⁴ The awareness demanded of the one wearing the Tzitz relates to that which is engraved on it, "sanctified to your God (קֹדֶשׁ לַיהוָה)," parallel to the purpose of the Tzitzit which sanctifies the one who inculcates its message. ²⁵

Korach's assertion is that the entire nation is sanctified and why should you (Moshe and Aharon) be uniquely qualified to interact with God, whether in the realm of communication or worship. Everyone should be seen as equal and thereby offered the same opportunities. His manifesto has strong backing from the revelation at Sinai where God tells the people, "Now, if you will obey Me faithfully and keep My covenant, you shall be My treasured possession amongst all the peoples (וְהֵייתֶם לִי סֻגְלָה מִכָּל הָעַמִּים)... you shall be to Me a kingdom of priests and a holy nation (וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ)" ²⁶ God explicitly "anoints" the entire nation to be priests. As the Midrash Tanchuma pointed out, they were all on par when it came to hearing "I am God, your Lord... (אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם...)" ²⁷ That status is reinforced when Bnei Yisrael receive the Mitzva of Tzitzit, which is equated to the holiest of the vestments of the Kohen Gadol. Bnei Yisrael don Tzitzit, the same way the Kohen Gadol is adorned with the Tzitz. That clearly demonstrates and reinforces that the entire nation is on equal footing and why is Aharon the only one charged with performing the service in the Mishkan. The claim is even more acute according to the Ramban who says that the simple reading of the text indicates that all of Bnei Yisrael were previously permitted to engage in worship of God on the independent standing altars (במות) while now in the Mishkan the service was limited to the Kohanim, the family of Aharon. ²⁷

This helps to explain the juxtaposition of the Mitzva of Tzitzit to the rebellion of Korach. It was a part of the fuel that fired the rallying cry of the

בלשון חכמים: בליטה. "הצִיץ" פירושו: להביט דרך רשת וסורג, כאילו המבט נכנס ועובר אל העבר השני. בפסוקנו, על פי ההלכה, "ציצת" מורה על חוטים היוצאים ובולטים מהבגד כציצים, כמאמר חז"ל: "אין ציצית אלא יוצא" (מנחות מא:), היינו כדבר היוצא מתוך דבר אחר. עוד אמרו (שם מב): "אין ציצית אלא ענף, וכן הוא אומר (יחזקאל ח, ג): 'וְיִקְחֵנִי בְּצִיצֵי רִאשֵׁי'". הווי' אומר: הציצית האמורה בפסוקנו היא חוטים המבצבצים ויוצאים, כדרך שבספר יחזקאל "ציצת" היא קווצת שער (רש"ר) הירש במדבר טו, לח)

²⁰ ועשית צִיץ זָהָב טְהוֹר וּפְתַחְתָּ עָלָיו פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לַיהוָה: וְשָׂמַתָּ אֹתוֹ עַל פְּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל הַמְצַנֶּפֶת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְצַנֶּפֶת יְהוָה: וְהָיָה עַל מִצְחֵךְ אֶהְרֹן וְנִשְׂא אֶהְרֹן אֶת עוֹן הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְנַתֵּן קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרִצּוֹן לַיהוָה לְפָנָי יִקְוֶה: (שמות כח, לו-לח) \\\ וַיַּעֲשׂוּ אֶת צִיץ בְּזָרָה קֹדֶשׁ זָהָב טְהוֹר וַיִּקְתְּבוּ עָלָיו מִקְתָּב פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לַיהוָה: וַיִּתְּנוּ עָלָיו פְּתִיל תְּכֵלֶת לְתֵת עַל הַמְצַנֶּפֶת מִלְמַעְלָה כְּאֲשֶׁר צָוָה יְקֻנָּה אֶת מֹשֶׁה: (שמות לו, ל-לא)

²¹ ועשית צִיץ - לפי שנתנו על מצח מקום ראיית בני אדם קרוי צִיץ, כמו מצִיץ מן החרכים, כמו שפירשתי על המשקוף. כך נראה בעיני: (רשב"ם שמות כח, לו) \\\ והנה הציץ נקרא זר וכמוהו ועליו יציץ זרו (תה' קלב, יח). אולי הכל מגזרת צִיץ דבר נראה. וככה מצִיץ מן החרכים (שה"ש ב, ט). (אבן עזרא פי' הארוך שמות כח, לו) \\\ ועשית צִיץ - מגז' בציצית ראשי (יחזקאל ח, ג): (אבן עזרא פי' הקצר שמות כח, לו)

²² ופְתִיל תְּכֵלֶת - וכל המעיל תכלת (לא), כמו בציצית תכלת (במדבר טו, לח): (אבן עזרא פי' הקצר שמות כח, לו)

²³ וטעם למען תזכרו - וכבר אמר וזכרתם את כל מצות ד', שאם תזכרו תהיו קדושים, ולא תתגאלו בתאות הלב המטנפת הרוח המשכלת: (אבן עזרא במדבר טו, מ)

²⁴ ולרבי יהודה נמי, הא כתיב תמיד! - הוא תמיד - שלא יסיח דעתו ממנו, כדרבה בר רב הונא. דאמר רבה בר רב הונא: חייב אדם למשמש בתפיליו בכל שעה ושעה, קל וחומר מצִיץ. (יומא ז:)

²⁵ גם מעניין להזכיר מה שהרשב"ם אומר לגבי הזכרון של הציץ: ...שיסייע הציץ עם הקרבן להזכיר לפני הק' שיהיה לרצון ולזכרון לבני ישראל להתכפר להם: (רשב"ם כח, לח)

²⁶ ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סֻגְלָה מִכָּל הָעַמִּים פי' לי הארץ: וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ אֲלֵה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (שמות יט, ו-ה)

²⁷ וְאִכֹּל זֶה שֶׁהִזְכֵּרְתִּי עַל הַבְּכוֹרִים (לעיל פסוקים א ה) הוא על דרך רבותינו (זבחים קיב ב) שאומרים כי העבודה היתה לבכורות. אבל על דרך הפשט, היו כל ישראל תחלה ראויים לעבודת הקרבנות כי כן הוא הדין לעולם בבמות יחיד, ונבחר אהרן לעבודת המשכן והמקדש, והיה קר טוען על הבחירה הזאת, ורוצה להחזיר העבודות לכל ישראל כי כל העדה כולם קדושים: (רמב"ן במדבר טז, יט)

equality-seeking rebels that the entire nation is holy. This is homiletically represented in the Midrash by the clothing that is entirely made of Techelet. Techelet, which is the color of royalty,²⁸ represents the leadership and priestly class. A garment that is entirely white that contains four strings of Techelet portrays a nation with limited or chosen leadership who are the ones close to God and that act as the intermediaries between God and the people. They are strings of Techelet that can bridge between the mundane and the divine (שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא) (הכבוד). On the other hand, an article of clothing that is completely fabricated from Techelet characterizes a nation where everyone is holy and everyone is a leader. Korach's question to Moshe is if we are all Kohanim wearing the Tzitz, why does clothing that is entirely fabricated of Techelet require strings of Techelet (unique leaders or representatives). The same is true with regards to the parable of the Mezuzah, only that it represents the direct communication with God and the conveyance of that message to the people, the position occupied by Moshe.²⁹ While Korach's claim seems eminently reasonable, it ignores the conclusion of the revelation at Sinai.

The people, who are all Kohanim, when exposed to the divine beg Moshe to intercede on their behalf "so that we do not die from the great consuming fire."³⁰ So too here, those that did not realize their limitations are consumed by fire. Moshe's response to Korach is that even a completely Techelet garment requires strings of Techelet. Even a nation of priests, still needs priests and intermediaries because while a nation of priests can wear Tzitzit that remind them of the divine, the Kohen Gadol needs to continuously be conscious of God and the sanctity of the Mishkan (Tzitz), something that only a storied few are capable of. In addition, the ability to communicate with God, even for a holy nation, is limited to a rare few as God communicates to Miriam, Moshe is unique.³¹ While by no means a given, as mistakenly assumed by Korach, our aspiration as a holy nation is to be able to convert our Tzitzit into the Tzitz³² and to figuratively upgrade our Mezuzot to contain the whole Sefer Torah; to seek to have our awareness of and communication with God be as sustained and continuous as possible.

Shabbat Shalom

²⁸ עיין מגילת אסתר
²⁹ ...ואם הבית מלא ספרים אין צריך למזוזת - הנה כל ישראל מלאים תורה וספרים, אין צריכין למזוזת. כלומר, שהם פטורים מאותו המלמד להם תורה, כי אינם צריכים שום אמצעי, שכולם חכמים ושמעו מפי הגבורה (שמות כ, ב) "אנכי" (רש"י פסוק ג), ומה צריך לאמצעי... (גור אריה במדבר טז, א)
³⁰ וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השפיר ואת ההר עשן וירא העם ויגעו ויעמדו מרחק: ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל דבר עמנו אלקים פן נמות: ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה ראיתו על פניכם לבלתי תחטאו: ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים: (שמות כ, יד-ז) \\ ויהי כשמעכם את הקול מתוך החושך וההר בער באש ותקרבון אלי כל ראשי שבטיכם וזקניכם: ותאמרו הן הראינו ויראנו את אלקינו את כבודו ואת גדלו ואת קולו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו כי דבר אלקים את האדם וחי: ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדלה הזאת אם יספים אנחנו לשמע את קול יקוק אלקינו
www.swdaf.com

עוד ונתנו: כי מי כל בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש כמנו ויחי: קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר יקוק אלקינו ואת דבר אלינו את כל אשר ידבר יקוק אלקינו אליך ושמענו ועשינו: (דברים ה, יט-כג)
³¹ וירד יקוק בעמוד ענן ויעמד פתח האהל ויקרא אהרן ומרים ויצאו שניהם: ויאמר שמעו בא דברי אלהים וביאלים יקוק במראה אליו אתוידע בחלום אדברבו: לא יכן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא: פה אלף אדברבו ומראה ולא בחידת ותמנת יקוק יבית ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה: (במדבר יב, ח-ה)
³² ...והנה מצוה על כל מי שיש לו בגד בארבע כנפים שיתכסה בו ביום תמיד, ולא יסירו מעליו, למען יזכרו. והמתפללים בטלית בשעת התפלה, יעשו זה בעבור שיקראו בקריאת שמע, והיה לכם לציצית, ועשו להם ציצית, רק לפי דעתי יותר הוא חייב להתעטף בציצית בשאר השעות משעת התפלה, למען יזכרו ולא ישגה ולא יעשה עבירה בכל שעה, כי בשעת התפלה לא יעשה עבירה. (אבן עזרא במדבר טו, לט)